

© Ministry of Justice of the Czech Republic, [www.justice.cz](http://www.justice.cz). [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, [www.justice.cz](http://www.justice.cz). [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

## RADA EVROPY

### EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

#### PÁTÁ SEKCE

#### **VĚC REGÁLOVÁ proti ČESKÉ REPUBLICĚ**

*(stížnost č. 40593/05)*

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

3. července 2008

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.*

*Pořizovaný překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

**Ve věci Regálová proti České republice,**

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení:

Peer Lorenzen, *předseda*,

Rait Maruste,

Karel Jungwiert,

Volodymyr Butkevych,

Mark Villiger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Zdravka Kalaydjieva, *soudci*,

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 10. června 2008,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat výše uvedeného dne:

## ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 40593/05) směřující proti České republice, kterou dne 10. listopadu 2005 podala Soudu občanka České republiky paní Božena Regálová („stěžovatelka“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatelku zastupovala paní Z. Pechancová, advokátka zapsaná v seznamu advokátů České advokátní komory. Ta dne 28. března 2008 Soudu sdělila, že stěžovatelka zemřela a že její dcera a zároveň dědička, paní Jitka Andrášková, má zájem na pokračování v řízení před Soudem. Z praktických důvodů bude v tomto rozsudku paní Božena Regálová dále označována jako „stěžovatelka“ (viz z mnoha jiných *Dalban proti Rumunsku* [velký senát], č. 28114/95, § 1, ESLP 1999-VI).

Českou vládu (dále jen „vláda“) zastupuje její zmocněnec, pan V. A. Schorm.

3. Dne 23. května 2007 se Soud rozhodl uvědomit o stížnosti vládu. S odvoláním na ustanovení článku 29 odst. 3 Úmluvy Soud rozhodl, že přijatelnost a odůvodněnost stížnosti budou projednány současně.

## SKUTKOVÝ STAV

### I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. V roce 1978 podal syn stěžovatelky příslušným orgánům návrh, aby byl zapsán jako vlastník chaty postavené stěžovatelkou a jejím manželem, kteří mu ji údajně darovali. Po smrti manžela stěžovatelky rozhodlo státní notářství o zastavení dědického řízení, neboť stěžovatelka prohlásila, že její manžel po sobě nezanechal žádný majetek.

5. Okresní soud ve Zlíně dne 21. října 1998 rozhodl, že zmíněná chata spadá do společného jmění stěžovatelky a jejího manžela, a že je tedy třeba její ideální polovinu zahrnout do dědictví.

6. Dne 25. května 2001 soud rozhodl, že celá tato pozůstalost připadne synovi stěžovatelky, jemuž uložil, aby stěžovatelce a její dceři poskytl finanční náhradu. Soud shledal, že dědicové nejsou s to uzavřít dohodu o vypořádání dědictví a že svými postoji

znemožňují rozdělení poloviny chaty, která navíc stojí na pozemku ve vlastnictví syna stěžovatelky.

7. Dne 14. listopadu 2001 podala stěžovatelka proti svému synovi žalobu na určení vlastnického práva k ideální polovině chaty, která nebyla zahrnuta do pozůstalosti. Dne 5. listopadu 2002 okresní soud na základě tvrzení stran, znaleckého posudku a několika fotografických dokumentů jejímu návrhu vyhověl.

8. K odvolání stěžovatelky a její dcery proti rozhodnutí okresního soudu ze dne 25. května 2001 Krajský soud v Brně toto rozhodnutí dne 8. srpna 2003 potvrdil.

9. Dne 3. října 2003 podaly stěžovatelka a její dcera dovolání s tvrzením, že rozsudek ze dne 8. srpna 2003 má po právní stránce zásadní význam. Dne 30. října 2003 pak podaly ústavní stížnost.

10. Ústavní soud dne 22. března 2004 prohlásil ústavní stížnost za nepřipustnou pro nevyčerpání všech procesních prostředků, které zákon poskytuje, protože Nejvyšší soud dosud o podaném dovolání nerozhodl. S odkazem na své sdělení č. 32/2003 Sb., vydané v návaznosti na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech č. 46129/99 a 47273/99, Ústavní soud uvedl, že v případě souběžného podání mimořádného opravného prostředku a ústavní stížnosti bude ústavní stížnost považována za přípustnou až po rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku a lhůta bude považována za zachovanou i ve vztahu k předchozímu pravomocnému rozhodnutí.

11. Dne 14. června 2005 Nejvyšší soud prohlásil výše uvedené dovolání za nepřipustné. Přitom uvedl, že podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 31. prosincem 2000, které se na daný případ vztahuje, mohl být zásadní právní význam důvodem pro vyhlášení přípustnosti pouze tehdy, pokud by navrhovatelky podaly odvolacímu soudu návrh na vyslovení přípustnosti dovolání, což však neučinily.

12. Dne 14. července 2005 podaly stěžovatelka a její dcera další ústavní stížnost, v níž žádaly zrušení rozhodnutí z 25. května 2001 a 8. srpna 2003, která se podle jejich názoru zakládala na nesprávném právním posouzení a porušovala jejich dědická práva.

13. Dne 12. září 2005 Ústavní soud v souladu se zákonem č. 182/1993 Sb., ve znění účinném před 1. dubnem 2004, tuto ústavní stížnost odmítl s odůvodněním, že byla podána až po uplynutí stanovené lhůty. Podle názoru Ústavního soudu nebylo možné tuto lhůtu počítat ode dne doručení rozhodnutí Nejvyššího soudu o odmítnutí dovolání, protože toto dovolání, jakožto mimořádný opravný prostředek, bylo prohlášeno za nepřipustné. Za těchto okolností nebylo možné toto dovolání považovat za procesní prostředek poskytnutý stěžovateli na ochranu jejího práva, a *dies a quo* proto nemohl být určen v souladu se sdělením Ústavního soudu č. 32/2003 Sb.

## II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

14. Příslušná zákonná ustanovení a judikatura jsou z podstatné části popsány v rozsudku *Zvolský a Zvolská proti České republice* (č. 46129/99, § 18-36, ESLP 2002-IX).

### **Sdělení Ústavního soudu publikované dne 3. února 2003 ve Sbírce zákonů pod číslem 32/2003**

15. S přihlédnutím k názoru Evropského soudu pro lidská práva obsaženému v rozsudcích vydaných druhou sekcí tohoto Soudu dne 12. listopadu 2002 ve věcech č. 46129/99 a č. 47273/99 plénium Ústavního soudu na svých zasedáních konaných v lednu 2003 dospělo k dohodě, že změny dosavadní většinovou praxi soudců Ústavního soudu připouštějící souběžné podání mimořádného opravného prostředku a ústavní stížnosti proti pravomocnému

rozhodnutí obecných soudů. Napříště budou soudci a senáty Ústavního soudu vykládány přípustnost a lhůta k podávání ústavní stížnosti v případě jejího souběhu s mimořádnými opravnými prostředky s výjimkou obnovy řízení takto:

1. V případě podání mimořádného opravného prostředku bude ústavní stížnost považována za přípustnou až po rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku s výjimkou rozhodnutí o obnově řízení.

2. Šedesátidenní lhůta k podání ústavní stížnosti počne běžet dnem doručení rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku s výjimkou obnovy řízení bez ohledu na způsob rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku. Lhůta bude považována za zachovanou i ve vztahu k předchozímu pravomocnému rozhodnutí.

### **Zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (ve znění účinném od 1. dubna 2004)**

16. V § 72 odst. 3 se upřesňuje, že ústavní stížnost lze podat ve lhůtě 60 dnů od doručení rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení.

17. Ustanovení § 72 odst. 4 stanoví, že byl-li mimořádný opravný prostředek orgánem, který o něm rozhoduje, odmítnut jako nepřipustný z důvodů závisejících na jeho uvážení, lze podat ústavní stížnost proti předchozímu rozhodnutí o procesním prostředku k ochraně práva, které bylo mimořádným opravným prostředkem napadeno, ve lhůtě 60 dnů od doručení takového rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku.

18. Podle ustanovení § 75 odst. 1 je ústavní stížnost nepřipustná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje; to neplatí pro mimořádný opravný prostředek, který orgán, jenž o něm rozhoduje, může odmítnout jako nepřipustný z důvodů závisejících na jeho uvážení.

## **PŘÁVNÍ POSOUZENÍ**

### **I. ÚVODNÍ POZNÁMKA**

19. Soud konstatuje, že stěžovatelka dne 19. března 2007 zemřela, její dcera, paní Jitka Andrýsková, však vyjádřila zájem na pokračování v řízení.

20. Soud se domnívá, že dcera stěžovatelky, která byla mimochodem účastníkem daného řízení před vnitrostátními soudy, může mít dostatečný zájem opravňující k pokračování soudního projednávání případu, a přiznává jí tedy právo nastoupit v daném případě na místo stěžovatelky (viz, *mutatis mutandis*, *Reyntiens proti Belgii*, č. 52112/99, § 15, 28. duben 2005).

### **II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 Z HLEDISKA PRÁVA NA PŘÍSTUP K SOUDU.**

21. Stěžovatelka namítá, že došlo k porušení jejího práva na přístup k soudu, neboť Ústavní soud její ústavní stížnosti odmítl, aniž se jimi meritorně zabýval. V tomto ohledu se dovolává článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) projednána (...) soudem, (...) který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...)“.

### A. K přijatelnosti

22. Vláda vznáší námitku neslučitelnosti *ratione materiae*, přičemž tvrdí, že řízení o ústavní stížnosti je svou povahou řízením o „právním prostředku nápravy“ ve smyslu článku 13 Úmluvy, a musí být proto posuzováno z hlediska tohoto ustanovení. Vláda v tomto ohledu odkazuje na své argumenty a na argumenty slovenské vlády ve věci *Soffer proti České republice* (č. 31419/04, § 19-23, 25-28, 8. listopad 2007).

23. Soud připomíná, že v rozsudku *Soffer* (viz výše, § 37) potvrdil, že článek 6 je aplikovatelný na řízení před českým Ústavním soudem, pokud rozhodnutí tohoto soudu může mít vliv na to, jak dopadne řízení před obecnými soudy. V posuzovaném případě se námitky uplatněné stěžovatelkou v její ústavní stížnosti týkaly mimo jiné rozhodnutí o jejich majetkových zájmech, a tím pádem byly předmětem sporu o občanská práva a závazky. Na základě článku 6 Úmluvy tedy stěžovatelka v zásadě měla mít účinné právo na přístup k Ústavnímu soudu.

24. Soud se tedy domnívá, že stejně jako v případě *Soffer* (viz výše) je třeba námitku vlády o neslučitelnosti *ratione materiae* zamítnout. Soud závěrem konstatuje, že tato námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný důvod, pro který by měla být prohlášena za nepřijatelnou, a prohlašuje ji tedy za přijatelnou.

### B. K odůvodněnosti

25. Vláda v první řadě uvádí, že k odmítnutí první ústavní stížnosti pro opožděnost došlo v souladu s praxí vyhlášenou ve sdělení Ústavního soudu č. 32/2003 Sb. Ústavní soud, jemuž nepřísluší suplovat činnost Nejvyššího soudu, totiž nemohl jakkoli předjímat rozhodnutí Nejvyššího soudu o přípustnosti stěžovatelkou podaného dovolání.

26. K řízení před Nejvyšším soudem vláda uvádí, že v daném případě nebylo možné aplikovat § 239 odst. 2 občanského soudního řádu umožňující účastníkům řízení podat dovolání s tím, že jejich případ má po právní stránce zásadní význam, neboť stěžovatelka odvolacímu soudu nepodala návrh na vyslovení přípustnosti takového dovolání (pokud jde o znění tohoto ustanovení, viz výše *Zvolský a Zvolská*, § 22). Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud nemusel posuzovat otázku, zda má napadené rozhodnutí po právní stránce zásadní význam, nelze tvrdit, že by stěžovatelka žila v nejistotě ohledně přípustnosti svého dovolání (na rozdíl od stěžovatelů ve věci *Zvolský a Zvolská*, viz výše, § 49).

27. Za těchto okolností stěžovatelka mohla a měla vědět, že její dovolání bude prohlášeno za nepřipustné, což je podle názoru vlády případ, s jakým sdělení č. 32/2003 Sb. nepočítá. Vláda se totiž domnívá, že spojení „bez ohledu na způsob rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku“ uvedené v bodě 2 sdělení (viz § 15 výše) nelze interpretovat tak, že by zahrnovalo i ty případy, kdy je opravný prostředek odmítnut jako nepřipustný a kdy tato nepřipustnost opravného prostředku byla pro stěžovatele dostatečným způsobem předvídatelná (například pokud nebyla dodržena lhůta nebo formální náležitosti). Podle názoru vlády je třeba sdělení vykládat ve světle účelu, s nímž bylo přijato, tj. dočasně řešit situace, kdy přípustnost dovolání závisí zcela na uvážení Nejvyššího soudu.

28. Vláda se tedy domnívá, že postup Ústavního soudu sledoval cíl zabránit vydání dvou protichůdných rozhodnutí dvou nejvyšších soudních instancí a zachovat princip subsidiarity, aniž by na stěžovatelku bylo uvaleno nepřiměřené břemeno.

29. Stěžovatelka své stanovisko k případu nepředložila.

30. Soud připomíná, že výklad vnitrostátních právních předpisů přísluší v první řadě vnitrostátním orgánům a zejména soudům. Úkolem Soudu je pouze ověřovat slučitelnost účinků takového výkladu s Úmluvou. Tak je tomu zejména v případě, kdy se jedná o soudní výklad procesních pravidel, jako je lhůta k předložení listin nebo k podání právního prostředku nápravy (*Tejedor García proti Španělsku*, rozsudek ze dne 16. prosince 1997, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, 1997-VIII, § 31). Procesní normy a lhůty k podávání právních prostředků nápravy směřují k zajištění řádného výkonu spravedlnosti a zejména právní jistoty.

31. „Právo na soud“, jehož součástí je právo na přístup k soudu, krom toho není absolutní a připouští jistá omezení, zejména co se týče podmínek přípustnosti právního prostředku nápravy, neboť samotná jeho povaha vyžaduje právní úpravu na úrovni státu, který má v tomto ohledu určitý prostor pro vlastní uvážení (*García Manibardo proti Španělsku*, č. 38695/97, § 36, ESLP 2000-II; *Mortier proti Francii*, č. 42195/98, § 33, 31. červenec 2001). Uplatňovaná omezení ovšem nemohou omezovat nebo zužovat možnosti jednotlivce takovým způsobem či v takové míře, že by došlo k zásahu do samotné podstaty tohoto práva. Rovněž platí, že tato omezení jsou v souladu s článkem 6 odst. 1 pouze tehdy, sledují-li legitimní cíl a existuje-li vztah přiměřenosti mezi použitými prostředky a sledovaným účelem (*Guérin proti Francii*, rozsudek ze dne 29. července 1998, *Sbírka* 1998-V, § 37).

32. Soud podotýká, že stěžovatelka se nachází v podobné situaci jako stěžovatelka ve věci *Vodárenská akciová společnost, a. s. proti České republice* (č. 73577/01, 24. únor 2004), kde Soud shledal, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy. Rozdíl však spočívá v tom, že v posuzovaném případě byla obě rozhodnutí Ústavního soudu přijata až poté, co tento soud ohlásil změnu své praxe ohledně podmínek přípustnosti ústavních stížností. Soud poznamenává, že příslušné sdělení publikované dne 3. února 2003 ve Sbírce zákonů bylo formulováno obecně a stanovilo, že v případě podání mimořádného opravného prostředku má šedesátidenní lhůta pro podání ústavní stížnosti počít běžet ode dne doručení rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku bez ohledu na způsob, jakým o něm bylo rozhodnuto. V tom se sdělení podstatně liší od přesnější formulace zákona č. 182/1993 Sb., ve znění účinném od 1. dubna 2004, jehož ustanovení § 72 odst. 4 a § 75 odst. 1 již rozlišují mezi „mimořádným opravným prostředkem, který může orgán, který o něm rozhoduje, odmítnout jako nepřipustný z důvodů závisejících na jeho uvážení“ a ostatními procesními prostředky. Je nutno konstatovat, že argumenty přednesené v daném případě žalovanou vládou se spíše opírají o toto nové znění zákona č. 182/1993 Sb., a představují tedy příliš restriktivní výklad sdělení č. 32/2003 Sb., takže se zdá, že se vláda v daném případě snaží suplovat roli Ústavního soudu. Ten se totiž ve svém rozhodnutí ze dne 12. září 2005 omezil na značně povšechnou a obecnou úvahu, když uvedl, že stanovenou lhůtu pro podání ústavní stížnosti nelze počítat ode dne doručení rozhodnutí Nejvyššího soudu, bylo-li dovolání prohlášeno za „nepřipustné“. Je však třeba dodat, že k vyslovení nepřipustnosti dovolání by došlo i tehdy, kdy by Nejvyšší soud na základě § 239 odst. 2 občanského soudního řádu dospěl k závěru, že daná věc nemá po právní stránce zásadní význam.

33. Vláda dále uvádí, že uvedené sdělení je třeba vykládat ve světle účelu, s nímž bylo přijato, tj. dočasně řešit situace, k nimž Soud vyslovil své výhrady v rozsudcích *Běleš a ostatní proti České republice* (č. 47273/99, ESLP 2002-IX) a *Zvolský a Zvolská* (viz výše). Soud se nicméně domnívá, že požadovat po stěžovatelce, aby věděla, jakým způsobem hodlá stát splnit závazky, které pro něj vyplývají z těchto rozsudků, by znamenalo klást na ni nepřiměřené břemeno, a to tím spíše, že nemožnost předvídat přípustnost dovolání nebyla jedinou výhradou, kterou Soud v dané oblasti vyjádřil (*Běleš a ostatní*, viz výše, § 68; *Zvolský a Zvolská*, viz výše, § 54).

34. Tyto skutečnosti postačují Soudu k vyslovení závěru, že argumenty, které v daném případě uplatnila vláda, představují dodatečné důvody, které nevyplývají ani ze znění

sdělení č. 32/2003 Sb., ani z rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12. září 2005. Dle názoru Soudu v daném případě neexistoval žádný naléhavý důvod, který by Ústavnímu soudu bránil v projednání stěžovatelčiných tvrzení uvedených ve druhé ústavní stížnosti, mimo jiné s ohledem na jeho úvahy obsažené v rozhodnutí ze dne 22. března 2004.

35. Soud se proto domnívá, že v důsledku zvlášť přísného výkladu předmětného procesního pravidla, tak jak jej provedl Ústavní soud, bylo stěžovatelce odňato právo na přístup k soudu..

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tudíž došlo.

### III. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 13 ÚMLUVY

36. Stěžovatelka rovněž tvrdí, že došlo k porušení jejího práva na účinný právní prostředek nápravy, a v této souvislosti se dovolává článku 13 Úmluvy.

37. Soud uvádí, že tato námitka souvisí s výše posouzenou námitkou, a je tedy nutné ji taktéž prohlásit za přijatelnou.

38. Soud nicméně konstatuje, že článek 6 v daném případě absorbuje méně přísné požadavky článku 13 Úmluvy (*Lauko proti Slovensku*, rozsudek ze dne 2. září 1998, *Sbírka* 1998-VI, § 68; *Kadlec a ostatní proti České republice*, č. 49478/99, § 31, 25. květen 2004).

39. V důsledku toho a vzhledem k závěrům učiněným na poli článku 6 nepovažuje Soud za nutné zkoumat případ z hlediska článku 13 Úmluvy.

### IV. K OSTATNÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM

40. Stěžovatelka na poli článku 1 Protokolu č. 1 namítá, že jí bylo znemožněno zdědit polovinu chaty, která patřila jejímu zemřelému manželovi.

41. Soud připomíná, že článek 1 Protokolu č. 1 nezaručuje právo nabývat nebo dědit majetek. Vzhledem k tomu, že předmětná rozhodnutí byla vynesena v rámci řízení, ve kterém měla stěžovatelka přiměřenou možnost uplatnit své argumenty, a tato rozhodnutí byla řádně odůvodněna, neshledává Soud v daném případě žádné náznaky svévole, které by mu dovoľovaly se odchýlit od závěrů učiněných vnitrostátními soudy. Za daných okolností stěžovatelka nemůže tvrdit, že byla vlastníkem „majetku“ ve smyslu článku 1 Protokolu č. 1.

42. Z toho vyplývá, že tato námitka je neslučitelná *ratione materiae* s ustanoveními Úmluvy ve smyslu článku 35 odst. 3, a je tedy třeba ji v souladu s článkem 35 odst. 4 zamítnout.

### V. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

43. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

44. Stěžovatelka nepodala žádný návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění. Soud se tudíž domnívá, že není důvodu přiznávat jí z tohoto titulu jakoukoli částku.

## Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou v části týkající se námitek vznesených na poli článku 6 odst. 1 a článku 13 Úmluvy a ve zbývající části za nepřijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*, že není důvodu zkoumat námitku uplatněnou z hlediska článku 13 Úmluvy;
4. *rozhoduje*, že není důvodu přiznávat finanční částku na základě článku 41 Úmluvy.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 3. července 2008 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek  
tajemnice

Peer Lorenzen  
předseda